

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/168/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213209196
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2213209196.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: K. V., nar. XX.X.XXXX, bytom O. N., S. ulica XXXX/XXX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Helena Buzgóová, so sídlom Dunajská Streda, Alžbetínske nám. 2, proti žalovaným: 1. L. I., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XXX, 2. Telovýchovná jednota Družstevník Baloň, so sídlom Baloň, Hlavná ulica, obaja žalovaní zastúpení advokátkou: JUDr. Silvia Barcciová, so sídlom Dunajská Streda, Komenského 6331/1F, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalovaného 1 proti medzitimnému rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5C/165/2013-241 zo dňa 2.9.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd vyslovil, že nárok žalobcu je čo do právneho základu voči žalovanému v 1. rade opodstatnený s tým, že o výške nároku a trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, s poukazom na § 125, § 132 a § 152 O.s.p. Prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ ide o priebeh škodovej udalosti, neexistoval audiovizuálny záznam z futbalového zápasu z 27.5.2012, pri ktorom mal žalovaný 1 spôsobiť žalobcovi škodu na zdraví v dôsledku zlomeniny predkolenia vľavo, následkom čoho si žalobca podanou žalobou uplatňuje náhradu bolestného v hodnote 3.460,50 Eur a straty na zárobku vo výške 6.369,20 Eur. Súd sa preto musel spoľahnúť popri výpovediach účastníkov na svedecké výpovede, ktoré sa ale rozchádzali. Podľa očitých svedkov spoluhráčov žalovaného S. P. stojacom vo vzdialenosti 25 metrov od žalovaného, L. T. (vzdialenosť 35 až 45 metrov) a Q. G. (vzdialenosť 50 metrov), P. X. asistenta rozhodcu (vzdialenosť 20 metrov), ktorí zhodne tvrdili, že zákrok žalovaného bol regulérny rovnou vkízačkou. Asistent rozhodcu predmetný zákrok považoval ako oneskorený obranný útok, zo strany žalovaného sa mu to javilo, že išlo o zásah v zápale hry a v tomto smere sa vyjadril aj druhý asistent rozhodcu svedok P. G.. V súvislosti s momentom prerušenia hry už nebola zhoda vo výpovediach týchto svedkov. Svedok P. tvrdil, že rozhodca hneď neodpískal zákrok ako nedovolenú hru, v hre sa pokračovalo a útočili hráči G.. Túto okolnosť potvrdil ešte svedok I. U.. Pokračovanie v hre po strete hráčov tvrdili aj svedkovia prvý a druhý asistent rozhodcu. P. X. videl hlavného rozhodcu vo vzdialenosti 5 metrov od stretu hráčov, ktorý mal poskytnúť výhodu hráčom mužstva žalobcu, toto tvrdil aj svedok L. Y., spoluhráč žalobcu. Spoluhráč žalobcu svedok L. Y. zo vzdialenosti 10 metrov, vnímal zákrok žalovaného ako škaredé kopnutie. Hlavným rozhodcom zápasu bol Ing. A. H., ktorý zhodne s výpoveďou svedka L. Y. zhodnotil zákrok žalovaného ako hrubý zákrok v rozpore s pravidlami. Konštatoval, že zásah žalovaného bol jednoznačne surovou hrou, ktorá sa prejavila použitím nadmerného násillia, keď skočil na nohu žalobcu. V hre sa nepokračovalo a žalovanému bola uložená červená karta. Tento svedok konštatoval, že aj v prípade, že by išlo vkízačku, táto nebola v súlade s pravidlami, lebo noha žalovaného zasiahla stred podpornej končatiny žalobcu a ak by zákrok smeroval na loptu, zasiahol by členok. Aj v prípade, že by nedošlo k zlomenine končatiny, bol dôvod na uloženie červenej karty pre nebezpečnú hru proti súperovi.

Pokiaľ ide o miesto zranenia nohy žalobcu, súd poukázal na znalecký posudok MUDr. Zdena Moresa, že žalobca utrpel zlomeninu predkolenia vľavo, pričom predkolenie je definované ako časť dolnej končatiny pod kolenom. Teda nešlo o zranenie dolnej končatiny nad členkom. Je potom otázne, či bola náhoda, že v zápale hry narazil žalovaný do opornej nohy žalobcu alebo či mohol predvídať pri všetkej starostlivosti, že zákrok môže spôsobiť zranenie. Svedkovia Y. a hlavný rozhodca stáli najbližšie k stretu hráčov a tí sa jednoznačne vyjadrili, že išlo o zjavne tvrdú hru. Ich svedecké výpovede súd preto považoval za najvieryhodnejšie o priebehu skutkového deja.

Vychádzajúc z vyššie zistených skutkových okolností súd dospel k záveru, že žalovaný porušil pravidlo futbalu prijaté Slovenským futbalovým zväzom v bode 12, keď hral neprimerane hrubou silou pri dosiahnutí cieľa, keďže žalobca bol mimo ťažiska hry 10 metrov od stredového kruhu na polovičke družstva žalovaných, čo právna prax považuje za miesto mimo ťažiska hry, preto žalovaného neospravedlňuje takýto zákrok ani tým, že sa udial pri športe počas zápasu. Správanie sa žalovaného by bolo ospravedlniteľné v prevažnej miere, ak by k tomu došlo spôsobom tvrdým svedkami vo väčšej vzdialenosti, že išlo o vkízačku a zasiahlo by skôr členok. Žalovaný by preukázateľne mal úmysel zasiahnuť loptu. Tu ale musel hrať nedovoleným spôsobom, keď kopal podstatne vyššie, pričom muselo ísť o veľmi prudký a neprimeraný pohyb aj vzhľadom na vzdialenosť medzi hráčmi. Prihliadnúc práve na túto okolnosť súd považoval za dôvodné brať na zodpovednosť žalovaného za spôsobenú školu v príčinnej súvislosti s jeho zákrokom, ktorý bol v mieste, kde sa udial v rozpore s pravidlami futbalu. Zavinenie žalovaného súd videl vo vedomej nedbanlivosti, že spôsobom hrubej hry spôsobil zranenie žalobcovi a s týmto bol uzročený. S poukazom na ust. § 152 O.s.p. súd vo veci rozhodol medzitimným rozsudkom, ktorým ustálil, že nárok žalobcu na náhradu škody je daný, pričom v konečnom rozhodnutí rozhodne o výške nároku po právoplatnosti medzitimného rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojej advokátky odvolanie žalovaný 1, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd medzitimný rozsudok zmenil tak, že nárok žalobcu je čo do právneho základu voči žalovanému 1 v celom rozsahu neopodstatnený. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval v súlade s § 132 O.s.p. a aplikoval nepresné resp. úplne nesprávne definície relevantných pojmov (napríklad ťažisko hry, predkolenie, vkízačka - šľapák), pričom uvedené skutočnosti ho viedli k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a preto aj k nesprávnemu výroku o opodstatnenosti nároku žalobcu.

V prvej časti odvolania sa odvolateľ vyjadril k skutkovým poznatkom. Poukázal na to, že pokiaľ ide o okolnosti pred stretom hráčov, z výpovedí zhodne vyplýva poloha účastníkov na ihrisku, útočilo mužstvo žalobcu, ako aj to, že loptu mal v moci žalobca, ktorý sa ju snažil spracovať a odkopnúť svojmu spoluhráčovi, keď žalovaný 1 realizoval svoj obranný manéver. Pokiaľ ide o okolnosti pri strete hráčov, v tomto smere sú vážne rozpory vo výpovediach účastníkov aj svedkov. Prvostupňový súd sa nevysporiadal s tým, že sám žalobca má odlišné verzie o tom, ako došlo k stretu. Žalobca v listine na č.l. 91 spisu uvádza, že „protihráč sa rozhodol pre vkízačku oboma nohami, namiesto lopty však trafil predkolenie mojej ľavej opierajúcej sa nohy“. O trafení opierajúcej sa nohy hovorí len svedok Q. G., no spoluhráč žalobcu Y. uviedol, že „žalovaný natiahnutou nohou narazil do napnutej nohy protihráča“. Žalobca pri svojom výsluchu 24.1.2014 uviedol, že „k zlomeniu končatiny došlo v dolnej časti nad členkom“. Na konci pojednávania uviedol, že je ľavák, útočí ľavou nohou, kízačka od žalovaného 1 mu zachytila ľavú nohu a spadol. Iba hlavný rozhodca Ing. H. povedal, že žalovaný skočil na nohu žalobcu, pričom išlo o šľapák. Svedkovia T., P., G., X., G., P. zhodne tvrdili, že obranný manéver žalovaného 1 bol pravidlami futbalu aprobovaný zákrok, tzv. vkízačka. Žalovaný na pojednávaní 24.1.2014 okrem iného uviedol, že keď padol, odkopol pravou nohou loptu, ľavá noha zostala skrčená pod pravou nohou a mohol sa žalobca zachytiť o priehlavok jeho ľavej nohy. V ďalšom odvolateľ poukázal na to, že súd sa dostatočne nezaoberal ani tým, aký bol priebeh hry po strete účastníkov konania, čo má relevanciu v tom, či konanie hlavného rozhodcu v momente stretu je alebo nie je v súlade s jeho následným rozhodnutím. Žalobca si pritom ďalší priebeh hry nepamätá. Žalovaný 1 a svedok U. ako aj ďalší svedkovia S. T. vypovedali, že sa v hre pokračovalo, hlavný rozhodca prerušil zápas až po tom, čo sa kričalo, že žalobca je zranený. Svedok Y. uvádzal, že ešte pár sekúnd sa hralo, ale žalobca mal veľké bolesti, takže potom sa odpískal zápas. Z toho vyplýva, že hráči oboch mužstiev reagovali skôr než sám rozhodca. Postranný rozhodcovia X. a G. na pojednávaní 13.6.2014 uviedli, že rozhodca hneď neprerušil hru, v hre sa pokračovalo a rozhodca udelil výhodu domácemu mužstvu. Delegát zápasu P. uviedol, že zápas išiel ďalej, pretože hlavný rozhodca nepískal a písal až vtedy, keď na neho kričali. Odvolateľ zdôraznil, že výlučne sám hlavný rozhodca Ing. H. tvrdil, že v tom momente, ako došlo k stretu, bolo hneď odpískané.

Ak by sa mal stret hráčov udiat spôsobom ako ho rozhodca Ing. H. uviedol vo svojej svedeckej výpovedi, tak podľa vtedy platných pravidiel futbalu okamžite by mal písať a zastaviť zápas bez ohľadu na to, kam sa lopta dostala, s poukazom na pravidlo 12. V ďalšom odvolateľ poukázal na to, že nemožno nechať bez povšimnutia otázku kedy a za čo dostal žalovaný červenú kartu, ktorej otázke sa súd nevenoval, hoci je podstatná. Hlavný rozhodca totiž udelil červenú kartu až následne, keď si všimol zlomenú nohu žalobcu. Pritom inú možnosť ani nemal, čo potvrdzujú výpovede žalovaného 1, všetkých svedkov aj delegáta zápasu. Svedok G. uviedol, že rozhodca najskôr udelil žltú, až potom červenú kartu. Všetci svedkovia (okrem Ing. H.) uviedli, že červená karta bola udelená za zlomenú nohu, pričom každý bol názoru, že žalovaný 1 pri svojom obrannom manévri nepostupoval úmyselne, iba rozhodca Ing. H. uviedol, že červenú kartu udelil za surovú hru.

V ďalšom sa odvolateľ vyjadril k hodnoteniu skutkových poznatkov súdom a ním ustáleným skutkovým zisteniam. Vyslovil názor, že je nepochopiteľné, ako mohol prvostupňový súd považovať svedecké výpovede svedka Y. a hlavného rozhodcu Ing. H., ktorí stáli najbližšie k stretu hráčov za najvieryhodnejšie, keď aj v ich výpovediach sú vážne rozpory. Y. označil zákrok žalovaného 1 za obranný zákrok, kým Ing. H. ako jediný zo všetkých svedkov hovoril o šľapáku. Y. tvrdil, že žalovaný 1 natiahnutou nohou narazil do napnutej nohy žalobcu, kým podľa Ing. H. žalovaný 1 skočil na nohu žalobcu. Noha žalovaného zasiahla stred opornej končatiny žalobcu. Medzi vĺzačkou a šľapákom je pritom rozdiel. Jedine svedok Y. povedal, že žalobcovi žalovaný trafil pravú nohu, kým Ing. H. označil ľavú. Y. uviedol, že hlavný rozhodca hneď nepískal, v hre sa pokračovalo, kým Ing. H. jediný zo všetkých svedkov tvrdil, že okamžite písal a prerušil hru. Vo výpovediach svedkov sú rozpory aj v takých okolnostiach, ktorých subjektívne vnímanie nezávisí od vzdialenosti svedka. Vzhľadom na to nie je daný dôvod, aby len výpovede týchto dvoch svedkov boli smerodajné a rozhodujúce. Pokiaľ ide o vierohodnosť, nedá sa odhliadnuť od toho, že Ing. H. v roku 2012 bolo trikrát pozastavené delegovanie rozhodcu. Okrem toho bol trestne stíhaný vo veci Okresného súdu Dunajská Streda 1T/19/2013.

V ďalšom odvolateľ zdôraznil, že sám žalobca vo výpovedi uviedol, že k zlomeniu končatiny došlo v dolnej časti nad členkom. Predkolenie je pritom časť dolnej končatiny pod kolenom až po členok. Súd teda jednoducho ignoroval obsah výpovede žalobcu, radšej si osvojil tvrdenia Ing. H., ku ktorému pripojil nepresnú definíciu pojmu predkolenia a takto dospel k záveru, že nešlo o poranenie dolnej končatiny nad členkom. Pokiaľ ide o intenzitu obranného zákroku realizovaného žalovaným 1, nikto zo svedkov ho neoznačil za neprimeraný alebo surový. Len rozhodca Ing. H. uviedol, že zákrok bol surový a spoluhráč žalobcu Y., že bol škaredý. Viacerí svedkovia boli názoru, že zákrok nebol zakázanou hrou. Prvostupňový súd si osvojil verziu Ing. H., že žalovaný rýchlym behom zblízka skočil na nohu žalobcu. Táto verzia je pritom logickým nonsensom, pretože podľa zákonov fyziky je nemožné na úseku dvoch až troch metrov tak prudko sa rozbehnúť, aby náraz bol neprimeraný vzhľadom na okolnosti prípadu, nehovoriac o tom, že ku skoku je potrebný aj odskok. Každý z vypočutých svedkov, aj účastníci sa vyjadrili, že manéver žalovaného 1 nebol úmyselný. Potom je namieste otázka, či vôbec možno nejaký druh zakázanej hry v kategóriách bezohľadný a vykonaný neprimeranou silou vykonať neúmyselne. Za nesprávnu označil tiež konklúziu súdu, že žalobca bol mimo ťažiska hry. Ťažisko hry je miesto v rámci športového zápasu, kde môžu prebiehať súboje o loptu v záujme zisku športového cieľa. Každý svedok uviedol, že medzi účastníkmi išlo o súboj o loptu. Tvrdiť, že žalobca bol mimo ťažiska hry by znamenalo, že k stretu hráčov došlo na mieste, na ktorom sa lopta nenachádzala, kde hra aktuálne neprebiehala. K objasneniu prečo došlo k vylúčeniu žalovaného 1 je potrebné poznať zaužívanú prax s tým, že hlavný rozhodca svojím rozhodnutím a postupom len prišiel kabát ku gombíku, tzn. nebyť zranenia, nebol by dôvod ani na uloženie žltej karty. Udelením červenej karty sa sám dostal do situácie, v ktorej aj písomne musel zdôvodniť svoje rozhodnutie, pričom svoje stanovisko naformuloval tak, aby zodpovedalo skutkovej podstate surovej hry, čo nemalo s faktickým stavom zďaleka nič spoločné. V ďalšom odvolateľ namietal, že prvostupňový súd sa vôbec nevenoval námietke ohľadne pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2.

V závere odvolateľ uzavrel, že žalovaný 1 si pri svojom zásahu počínal tak, aby nedošlo ku škode na zdraví žalobcu. Pretože k stretu došlo v mieste ťažiska hry, žalovaný vykonal aprobovaný obranný manéver tzv. vĺzačku, žalobca bol v pohybe, teda došlo k stretu dvoch rýchlo sa pohybujúcich hráčov, v súboji nemohol ani jeden z hráčov presne predvídať pohyb toho druhého, obaja účastníci museli použiť určitú silu, ktorá podľa svedkov ani u jedného nebola nadmerná alebo brutálna, táto sila sa pri strete sčítavala a vzhľadom na ďalšie faktory mohla viesť k úrazu. Zranenie žalobcu nad členkom svedčí o tom, že k stretu došlo na úrovni trávnik, jednoznačne bol vylúčený úmysel žalovaného a

svedkovia zákrok neposúdili ako zakázanú hru, pričom z konania rozhodcu vyplýva, že ani on nie, keďže hneď nepískal. Podľa názoru odvolateľa žalobca neunesol dôkazné bremeno, že v inkriminovanom prípade konaním žalovaného 1 došlo k porušeniu všeobecnej preventívnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré malo za následok vznik všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

Žalobca a žalovaný 2 odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1 je v podstatnom dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V zmysle § 152 ods. 2 O.s.p. rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti, alebo len o jej základe.

Občiansky súdny poriadok v citovanom ustanovení umožňuje súdu za predpokladu, že je to účelné, aby o veci rozhodol postupne, v prípade medzitýmneho rozsudku najskôr vyriešiť len otázku základu nároku, pričom otázku jeho rozsahu ponechá ďalšiemu rozsudku. Predpokladom použitia medzitýmneho rozsudku je deliteľnosť predmetu konania na dve zložky podľa základu a výšky. Za základ prejednávanej veci, ktorou môže súd rozhodnúť medzitýmny rozsudok je pritom potrebné považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré súd musí posúdiť, ak má vo veci rozhodnúť, s výnimkou iba výšky nároku. Pri rozhodovaní o žalobe na náhradu škody teda súd musí medzitýmny rozsudkom posúdiť, či ku škode došlo, či žalovaní alebo niektorý z nich škodu spôsobil a či za ňu zodpovedá, či bola škoda spôsobená tiež zavinením poškodeného, prípadne či nárok nie je premlčaný alebo nezanikol. V medzitýmnom rozsudku musí teda súd nevyhnutne posúdiť i otázku pasívnej legitímácie žalovaných tak, aby predmetom rozhodovania o konečnom rozsudku bola už iba samotná výška nároku.

Uvedenú zásadu ale prvostupňový súd preskúmaným rozsudkom nerešpektoval, keďže ním rozhodol iba o danosti právneho základu nároku žalobcu voči žalovanému 1 a opomenul zaujať stanovisko vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovaného 2. Postup súdu prvého stupňa v tomto smere nebol preto správny.

Vo vzťahu k vysloveniu, že nárok žalobcu čo do právneho základu je voči žalovanému 1 je opodstatnený, je potom rozsudok prvostupňového súdu nedostatočne odôvodnený a vyargumentovaný. Z odôvodnenia citovaného rozhodnutia je zrejmé, že svedecké výpovede i výpovede účastníkov boli v podstatnom rozdielne, pričom prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí akceptoval svedeckú výpoveď najmä hlavného rozhodcu Ing. H., ako i svedka Y. (spoluhráča žalobcu), pričom sa nevysporiadal s tým, že i v ich výpovediach sú rozpory, ktoré bolo potrebné vyjasniť, prípadne odstrániť. Navyac v niektorých bodoch výpovede Ing. H. zostal osamotený a ako jediný svedok tvrdil skutočnosti, ktoré všetci ostatní početní svedkovia popierali (napríklad označil zákrok žalovaného ako „šľapák“, tvrdil, že žalovaný 1 skočil na nohu žalobcu, tvrdil, že po zákroku okamžite pískal a prerušil hru...).

Okrem uvedeného prvostupňový súd prijal niektoré nesprávne premisy, z ktorých potom vyvodzoval svoj konečný záver vo veci. Predovšetkým vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania nesprávnym bol záver súdu prvého stupňa, že žalobca v čase stretu so žalovaným 1 bol mimo ťažiska hry, keďže bol 10 metrov od stredového kruhu, čo právna prax považuje za miesto mimo ťažiska hry. Stredový kruh bez ďalšieho totiž nemožno označiť ako ťažisko hry. Ťažiskom hry je miesto, kde práve prebieha súboj o loptu.

Obdobne nesprávnym, nezodpovedajúcim výsledkom vykonaného dokazovania je záver súdu prvého stupňa, že u žalobcu nedošlo k zlomenine nohy nad členkom, avšak podstatne vyššie, z čoho súd

vyvodil, že žalovaný nemal úmysel zasiahnuť loptu, ale poškodiť žalobcu. Súd tento záver vyvodil z konštatácie znaleckého posudku MUDr. Zdena Moresa, že žalobca utrpel zlomeninu predkolenia vľavo a že teda nešlo o poranenie nad členkom. Predkolením v odbornej terminológii je ale časť dolnej končatiny od kolena až po členok. Preto ak došlo k zlomenine končatiny v predkolení, táto sa mohla nachádzať kdekoľvek v tomto mieste, teda aj nad členkom. Z výpovede samotného navrhovateľa pritom vyplýva, že nohu mal zlomenú práve v mieste nad členkom. Vzhľadom na to záver súdu prvého stupňa, že žalovaný 1 kopal podstatne vyššie, aby mohol zasiahnuť loptu, ktorá sa nachádzala na úrovni trávniku, z čoho vyvodil zodpovednosť žalovaného 1 za spôsobenú škodu tým, že konal v rozpore s pravidlami futbalu, nemôže obstáť.

Nie je jednoznačne prijateľný ani záver súdu prvého stupňa, že akceptoval iba výpovede svedkov Y. a H. iba s odôvodnením, že títo stáli najbližšie k stretu hráčov, keďže nie je vylúčené, že rovnako dobre mohli pozorovať skutkový dej i hráči stojaci ďalej a naopak, nie je vylúčené, že aj tí, ktorí stáli k miestu stretu podstatne bližšie, vzhľadom na postoj výhľad a smer pohľadu, nemuseli udalosť vidieť tak jasne ako vzdialenejší. Nemožno prehliadnuť ani to, že vážne pochybnosti o vierohodnosti výpovede svedka Ing. H. (hlavného rozhodcu zápasu) vyvoláva to, že on jediný zo všetkých vypočutých svedkov vypovedal v rozpore s ich tvrdením o šľapáku (dokonca v rozpore s tvrdením samotného navrhovateľa na č.l. 91, ktorý sám hovorí o vkĺzačke), aj že po strete hráčov ihneď odpískal a zápas prerušil, keď všetci ostatní svedkovia (včítane asistentov rozhodcu a delegáta) zhodne tvrdia, že v zápase sa pokračovalo a hlavný rozhodca až po tom, ako ho upozornili iní, zistil, že žalobca je zranený a až následne zápas odpískal a hru prerušil. Je pritom nesporné, že svedok Ing. H. v tomto smere tvrdí to, čo vyznieva viac v jeho prospech ako hlavného rozhodcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené diskrepancie je potom nutné uzavrieť, že prvostupňový súd dostatočným spôsobom neodôvodnil a nevyargumentoval prečo i vzhľadom na naznačené rozpory vychádzal výlučne z výpovedí svedka Ing. H., a Y. a ostatné výpovede nevzal do úvahy. V zmysle § 132 O.s.p. pritom súd je povinný dôkazy hodnotiť podľa svojej úvahy a to jednak každý dôkaz jednotlivo, ale aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom musí starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku je pritom zrejmé, že prvostupňový súd takýmto spôsobom vo veci nepostupoval, čím odňal účastníkom možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd pre ďalší priebeh konania považuje za potrebné poukázať na závery NS ČR vo veci sp. zn. 25Cdo 493/2015 zo dňa 20.5.2015, v ktorej súdy riešili veľmi obdobnú situáciu a uzavreli, že nie každé porušenie pravidiel hry je bez ďalšieho porušením prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka; také porušenie pravidiel musí mať určitú vyššiu intenzitu, teda musí podstatným spôsobom vybočovať z bežného spôsobu hry. Tento záver je premietnutím zásady vo všeobecnej rovine formulovanej judikatúrou tak, že každý je povinný zachovávať len taký stupeň starostlivosti, ktorý možno po ňom vzhľadom ku konkrétnej situácii rozumne požadovať. Pri hodnotení, či konanie hráčov futbalu, v ktorého dôsledku došlo k ujme na zdraví, je chovaním v rozpore s § 415 Občianskeho zákonníka, je treba zohľadniť samotný charakter tohto športu, ktorý je svojou povahou veľmi dynamický, pri ktorom dochádza k vzájomným kontaktom hráčov a následkom toho i k zvýšenému riziku ich zranenia. Pokiaľ dôjde k zraneniu hráča, je namieste posúdiť nielen či spoluhráčom prevedený herný zákrok bol v súlade s predpísanými pravidlami hry, ale tiež za akých okolností k nemu došlo a či jeho negatívny následok bol pre daný okamžik nevyhnutný v dôsledku nastalej hernej situácie.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

Vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. a) až g) O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§167 ods. 2 O.s.p.) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.).

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne (mutatis mutandis NS SR sp. zn. 2 M Cdo 11/2013).

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O.s.p.).

Povinnosťou prvostupňového súdu bude predovšetkým opätovne vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy, najmä svedecké výpovede aj výpovede účastníkov a to ako jednotlivito, tak i vo vzájomných súvislostiach, v prípade potreby doplniť dokazovanie, následne prijať zodpovedajúce právne závery a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné vo všetkých jeho častiach náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. Ak by sa prvostupňový súd opätovne rozhodol pre vydanie medzitimného rozsudku, je nevyhnutné, aby v rámci neho boli vyriešené všetky čiastkové otázky, teda i otázka pasívnej legitimácie oboch žalovaných tak, aby na konečný rozsudok zostalo už iba riešenie samotnej výšky nároku.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.